

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΑΡΙΘ. 444
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 48

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΜΑΪΟΥ 1918
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ έτοςια Δραχ. 10.— έξάρην. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > @ρ. 15.— > @ρ. 8.—

Κ. ΚΟΛΜΑΝ

Ο ΓΑΜΟΣ Ο ΤΕΛΕΣΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ». — Καθ' ην ώραν έτελείτο επί του θωρηκτού μας ο γάμος του έν Λήμνο λιμενάρχου κ. Δ. Ανδροούτσου, άνηγγέλθη ή έξοδος του Τουρκικού στόλου και έγεινεν ή δευτέρα νικηφόρος ναυμαχία.

Κ. ΚΟΛΜΑΝ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΠΙ ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ».

24 Μαΐου 1913

ΑΙ ΣΥΜΜΑΧΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Εκ των τελευταίων ειδήσεων περί των συμμαχικών σχέσεων...

Τα ενχρόνια γεγονότα της καταπαύσεως των συμπλοκών του Παργαίου...

Πάντα ταύτα δίδουν πολλές ελπίδας, συνδραζόμενα μάλιστα με την εκ Θεσσαλονίκης επάνοδο του κ. Βενιζέλου...

Ο ΣΤΟΛΟΣ ΜΑΣ

Είνε μερικά γεγονότα τα οποία είνε αδύνατα να κρυβούν...

Ούτες η δράσις του στόλου μας κατά τον τελευταίον πόλεμον...

Προχθές πάλιν η «Νέα Βιενναία Ημερησία» πλέκει εγκώμια εις τον νικηφόρον στόλον μας...

Συγχρόνως δέ με τας εκδηλώσεις αυτάς της αναγνωρίσεως της αξίας του στόλου μας...

Θά είνε σεβαστός και ως ποιόν αλλά και ως όγκος.

ΣΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Ο κόσμος ήρχισε κατά τας τελευταίας ημέρας να τρέχη σιά θέατρα...

Αξιοπαρατήρητον δέ είνε ότι πάλιν ο κόσμος προτιμά τας επιθεωρήσεις και τα έργα...

Και, ως πολύ καλά γνωρίζετε, αυτό είνε το

γεγονός που έγείρει κάθε χρόνον άρκετάς συζητήσεις...

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Φαίνεται ότι το ζήτημα των γυναικείων καπέλων εις τα θέατρα...

Οτι δέν ήμπούσαν να κάμουν αί άστυνομικοί διατάξεις, οι χωροφύλακες...

Ετσι λοιπόν είμεθα εύχαριστημένοι από τα γυναικεία καπέλλα εις τα θέατρα...

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

22-24 Μαΐου 1913

Εδημοσιεύθη Βασ. Διάταγμα, δι' ου παρέχεται το δικαίωμα εις τον Υπουργόν των Στρατιωτικών...

Εις το Λονδίνο παρετέθη από των διημέρων της πόλεως γεύμα εις τους πληρεξουσίου των Βαλκανικών Κρατών...

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος κατά την ήμέραν της εορτής του έπεσκέφθη το έν Θεσσαλονίκη όρμηον φαρμακόν «Αβέρωφ»...

Τό έν Θεσσαλονίκη γραφείον του Τύπου άνεκοίνωσεν, ότι έπεγράφη πρωτόκολλον περί καθορισμού προσωρινής ούδετέρας γραμμής...

Το αροσε- χές φύλλον Ρόγφ ης έσε- τείου της 29ης Μαΐου, το αρο- σεχές φύλλον ης «Ελλάδος» δά κυ- κροφορήσιν εν Α- δίναις λην τε- τάρτην, άντι ης Πέμπτου.

διαχωρίσεως του Έλληνικού και του Βουλγα- ρικού στρατού.

Εδημοσιεύθησαν τα όνόματα των προη- βασθέντων αξιωματικών από συνταγματάρχων μέχρι άνθοπολοχαγών πάντων των σωματων του κατά γην στρατού.

Εις τον Υποστράτηγον κ. Δαγκλήν άπε- νεμήθη υπό της Α. Μ. του Βασιλέως το πα- ράσημον των Άνωτέρων Ταξιαρχών του Σω- τήρος.

Οι «Τάιμς» γράφουν ότι, όλοι αί νήσοι του Αιγαίου, εκτός των έγγύς των στενών, θά δοθούν εις την Ελλάδα, υπό τον όρον όμως να μη έπιμείνη εις το ζήτημα των παραλίων των άπέναντι της Κερκίρας.

Απεφασίσθη συνάντησις των τεσσάρων Προϋπουργών των Συμμαχικών Βαλκανικών Κρατών, ως γράφουν οι «Τάιμς», εις την Θεσσαλονίκην.

Ο Βουλγαρικός στρατός άπεσώρη εκ των παρά το Ίστιλ θέσεων, τας όποιάς διεξέ- δικει και κατέλαβε, κατεχόμενος πριν υπό των Σέρβων.

Ο Προϋπουργός κ. Βενιζέλος άνεγώ- ρησεν διά του «Βέλος» επιστρέφον εις τας «Αθήνας. Ούτω έβησσαν ένταυθα την πρωίαν της Παρασκευής. Ο Βασιλεύς άπεφασίσθη να παραμείνη άκόμη εις την Θεσσαλονίκην.

Βελγικών έμπορικόν άρμόπιον εισερχό- μενον εις τον λιμένα Πειραιώς προσέκορυσεν επί τορπιλλής και εκραγιέσις ταύτης παρ' ό- λignon να βυθισθή. Άλλά άνελκύσθη υπό ναυ- αγωσσοτικών, χωρίς ούδεως να πάθη τι.

Από τα «Χρώματα»

Το Παρόν

Κάτου από τους εικάλυπτους που γέγονε τα φύλλα και προσκυνάνε μπρός τους από τότες που διαβήκαμε δ Ναζωραίους.

Ενώ τα τσανταμάνια τ' άσπρα κουνιούνται άγάλια ταπεινά στα κλωράκια τους στο χαϊδί που τ' άγέρι δειλά σκορπίζει.

Ενώ άπουτάνου παίζουνε ανάλαφρα και γλήγορα με δ' χως περιφάνεια, με τούση άφρονη χάρη οι πεταλούδες.

Ενώ έσοιτα όλον τον κήπο με ταπεινωση μ' άγότη, μ' άρμονία και μ' έρωτα γιορτζουσε, να το παγόνι!

Νά το παγόνι ο άρχοντας! Τά λαμπερά φτερά με τ' άχνουά τα μάτια περιφάνα τ' άνοιγει.

Νά το παγόνι ο άρχοντας, όπου δέ λογοριάζει κανένα από τα ζώα.

Νά το παγόνι ο άρχοντας που δέν τ' μέλει τίποτις για τάνθια, για τ' άδεντρα.

Γ' άγάπη δέ θέλει να την όρα ν' άκούη. Και μες στη λίγνα φάση σάν τον άρχαίο το Νάρκισσο

Φώτος Γιοφύλλης

Βασιλεύς Κωνσταντίνος, —Διάδοχος τότε... Επασκέπητο μίαν ήμέραν το νοσοκομείο...

τυπωθή, θά την ίδουμέν άσφαλώς. Οι λεξικο- γράφοι μας θά ήνοιξαν το συγγραμμά των Δελτίων του Κ, θά ήσαν το Δελτίον του Κουραμπιέ (τουρκ.) και μετά τον γραμμένον πρό πολλού όρισμόν του γουστού γλυκίσματος ή τραγαλίον, θά έστράβησαν δύο γραμμίδες...

μπιέ ο όρισμός καταντ' άσφαλώς: ίσως άκόμη και διότι ή νέα του σημασία δέν άπεκρυστα- λώθη άρκετά. Οποσδήποτε, εις μίαν νέαν Έπιθεώρησιν, ύπάρχει μία σκηνή διαφωτι- στική. Ο κουραμπιές εκει βγαίνει από μίαν μεγάλην μοτοπονιέραν, επί της οποίας άνα- γινώσεται: «Maison Dorée». Είνε δέ μία άρσενική κούκλα, ένας μεγάλος μπεμπές, ό όποιος κουνδίζεται, όμιλει, κινείται, ζήτηί ως δώρον «άδειαν» και λιποθυμεί άκούον την λέ- ξιν «ήπηρεσία». Αύτός λοιπόν, κατά την κοι- νωτέραν αντίληψιν, πρέπει να είνε ο κουρα- μπιέ: ο χαριτωμένος μπεμπές, ό όποιος γί- νεται στρατιωτικός μόνον και μόνον διότι συμ- πλήρως, χωρίς να τ' άκατάβη, δέ εικόσόν πρώτον και διότι ή στρατιολογία εις την Έλ- λάδα είνε γενική και ύποχρεωτική.

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ... ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΣΑΙ

ΠΡΩΤΗ ΜΕ ΠΟΛΕΜΟ

Εν τρία δέκατα των Έλλήνων — το έν δέκατο ήσαν όργανα όνόματα —άπολαμβάνον (ς) εν τμήρη το χρόνο την ώραία ήμέρα της εορ- τής.

Είνοι λοιπόν, άραφά δέν άνήκω στο έν δέ- κατο, και έγαν το κοινό όσο και ώραίο όνομα να πωτε δεκάτον του Έλληνικού λαού και Βασιλέως του, φροσκαρίστηκα, χτενιστήκα, και είνε ενα λουλουδάκι στην μπουτονιέρα μου και περιμεν έπισκέψεις.

Είνοι δέν περιμένα πολύ και το κουνδούν μου να χτυπά για να τ' άνοιξουν την ώραία. Οί έπισκέπται, όστερα από φίλια, χα- ρηρόσις είνε, άρχισαν άτελείωτες κουνδύ- νες να τιν πολεμο. Ο ένας έλεγε πώς ήκουσε κάποιον να πωτε ότι ο πόλεμος μεταδύ των κρατών θά ναυαγήσιν φέροντας ταπεινά στα κλωράκια τους στο χαϊδί που τ' άγέρι δειλά σκορπίζει.

Ενώ έσοιτα όλον τον κήπο με ταπεινωση μ' άγότη, μ' άρμονία και μ' έρωτα γιορτζουσε, να το παγόνι!

Νά το παγόνι ο άρχοντας! Τά λαμπερά φτερά με τ' άχνουά τα μάτια περιφάνα τ' άνοιγει.

Νά το παγόνι ο άρχοντας, όπου δέ λογοριάζει κανένα από τα ζώα.

Νά το παγόνι ο άρχοντας που δέν τ' μέλει τίποτις για τάνθια, για τ' άδεντρα.

Γ' άγάπη δέ θέλει να την όρα ν' άκούη. Και μες στη λίγνα φάση σάν τον άρχαίο το Νάρκισσο

Τότε σταμάτησα. Τό ρολόι χτυπούσε 9 μ. μ. μάτια μου άντίκρυσαν όλα τα γυναικεία σώματα όρθια κι' έτοιμα πώς άναχώρησαν.

Μόλις ή πόρτα άφησε ένα ήχο σάν «Αχ!» τίσασ άπ' της κυρίες πού τώρα βρισκόντουσαν στο πεζοδρόμιο, πήγα κι' έπεσα! το κεφάλι μου πειά δέν κρατούσε!

στο τέλος και κατά το βράδυ, ή πλειονοψηφία των έπισκέπτεσών ήταν από... γυναικες!

Τρεις δεσποινίδες «ζωντανά λευκοί κρινόι» όπως λέγει ο φίλος κ. Ροδοκανίκης, πού συνετέλεσαν στόν πόλεμο με την περιτοίσις πού χάρησαν ός νοσοκόμοι στους πληγωμένους, δέν κυρίες πού οί άνδρες τους λείπουν στά σίνωρα, τέσσαρες άδερφές επίσης στρατιωτι- κών, μία μητέρα πληγωμένου παιδιού και άλλες.

Δέν περιμένα βέβαια από τέτοια γυναικεία παρέα, πολεμικός συζήτης... Μά πόσο είνε άπατηθή! φεύ!

Εκεί πού ήρχισαν ν' άνασκαλεύουν τη θεά τους Μόδα, και να ξεμυτίη ή μά τι σημασία της άλλης, και ή άλλη το άνδοκλήσιο της πού της ζούπ! και πετιέται από ένα στοματάκι μία πολεμική ειδήσις και βαρρής πώς όλες την έπεριμεναν, για ν' άρχίσουν τη συζήτησι περί πολέμου και ειρήνης!

Πηθα πάλι σε πολύ άσχημη ήσει! Η δε- σποινίς πού τραγουδούσε, άλλαίμονο! ελεγε φάγει! το λικέρι ελεγε προσφερόθη στες κυρίες και γι' αυτό πήραν φατιά! Οί καμμέντοι οί άνδρες! ούτε το δεκάτον έβησαν στην γυναι- κεία όφρα συζήτησεως! Και φαντάσθηκα τί ώραία σχολεία για να γίνονται κοφροί, θά είνε ή σουφραζετικέσ Βουλές του μέλλοντος!

Η διαπάλη εξακολουθούσε χωρίς κατενυαμμό και με φόρα μάλιστα Παρισίανικου έστρες τραίνου πού συγκρούσει της περισσότερες φο- ρές... Τί να κάνω τώρα; Τ' άκουστικά μου όργανα βούτζαν και πότε-πότε ήκουα καμμία λέξη: «Πρέπει... ο πόλεμος! Καλά δέν ακέ- πτεσθε, mon Dieu! τα παιδιά μας! Ούπ!...»

Εκείνη τη στιγμή τ' όχει μου έπεσε στην «Εστία». —Ε! σάθηκα ελτα μέσα μου! —Κυ- ρίες μου, θά μου επιτρέψετε να σας διαβάσω τά τηλεγραφήματα της δευτέρας εκδόσεως και χωρίς να περιμένω απάντησιν, ήρχισα να διαβάω, χωρίς να καταλαβαίνω τί λέω, το κήριο άσθηρο. Θαρρώ πώς μου ήμιλούσαν ή έ- πέκοναν τά διαβαζόμενα ή κυρίες, μά έγω τί- ποτε! το χαβά μου! «διαβάσα, και διαβάσα, κι' έφτασα στη: Βαρή τριχών...κόλλαρα...πα- ραμένει κλπ.

Τότε σταμάτησα. Τό ρολόι χτυπούσε 9 μ. μ. μάτια μου άντίκρυσαν όλα τα γυναικεία σώματα όρθια κι' έτοιμα πώς άναχώρησαν.

Μόλις ή πόρτα άφησε ένα ήχο σάν «Αχ!» τίσασ άπ' της κυρίες πού τώρα βρισκόντουσαν στο πεζοδρόμιο, πήγα κι' έπεσα! το κεφάλι μου πειά δέν κρατούσε!

Κι' ετσι άπήλασα μιά φορά στη ζωή μου, την ώραία ήμέρα της γιορτής μου, πολεμικός άπέναντι έχθροδ εικόσασπασίου! Άληθινά ο ά- γιος Κωνσταντίνος με προστάτεσε, και κα- τεύνασα τρεις πνευματικές παλαίστρες, ή ό- ποιες χωρίς έμένα, θά ήσαν άσχημα πολύ πι- θανόν έπακόλουθα σωματικών παλαίστρών!

Μιά λεπτομέρεια: το άπόγευμα με έπεσκέ- φθησαν 13 κύριοι και 13 κυρίες!

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Την περασμένη Δευτέρα εις το θέατρον της κ. Κυβέλης επαίχθη διά πρώτην φοράν το έργον του Νορβηγού συγγραφέως Στριντεμυ «Ο πατέρας».

Τό έργον διαπνεύει υπό φοβερού μωσγυ- σμού. Μας παρουσιάζει την γυναικία ως μιά δούλα, μιά μέγαλα, μιά τιποτένια και όμως πού έχει μέσα της όλη τη δύναμη να κάνει δυο κακό φαντασθή καταστρέφουσα και άντρα και οικογένεια και όλα.

Ο συγγραφέυς, ως γνωστόν, άτυχής τις ως πρός την έπιλογήν ασθένειαν, ελεγε διάση- να γράφη ταύτην έργον.

Ο εις αυτό ποσογονιστήν ήθοποιός κ. Θωμάς Ουζογιού με την υπέροχη τέχνη του την κλείαν άρπαζούσαν μυηολογικήν και χα- ρακτηριστικήν τού όλον του μάς χάριος μιά έξοχίστη καλλιτεχνική βραδία.

Την Τρίτην κατά την άπογευματινήν παρη- γουρικην παράστασιν άκούσαμε και μίαν ώραία άπαγγελίαν των στίχων του ήμνου του Μιστράλ προς την Ελλάδα από την νεοφανομένην καλλιτέχνίδα κυρίαν Νέκεν.

Επίσης και ή άπαγγελία του κ. Θωσέος θά μιά ήσος περισσότερο άν ή εκλογή του ά- παγγελιστήνος ποιητήνος ήτο καλλίτερα.

Εις την όπερέταν του κ. Παπαϊωάννου σημερινοίς έξοχιστές έπιτελιες ο νεαρός ήθο- ποιός κ. Εμ. Φιλιαπής.

Η Άντις Μελοποιημένη Κολυβά ένδοσούσσει με τη χάρη της και με το τραγουδι της. Η Άντις Κανδυλάκη άρρσει, και ο κ. Καρ- βόσης συγκινεί!

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΩΦΕΛΗΣΕ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ;

Πρωτότυπος ιστορικὴ μελέτη

(Ἐπὶ τῇ ἐκκαίρῳ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς 29 Μαΐου καθ' ἣν συνέβη ἡ Ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ ἡ ὑποδοχὴ τῶν Ἑλλήνων εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Μωφροτίου τὴν αἰτιολογίαν ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα ἂν ἡ Τουρκία ὑπῆρξε τῷ ἔθνει «εὐμετανοήτως» κατὰ τὸ δόγμα τῶν αἰώνων τῆς δουλείας, — ἡ κατοχὴ ἱστορικῆ μελέτη εἶνε ἐξόχως ἐνδιαφέροντα).

Τὸ κράτος αὐτὸ τὸ ὁποῖον συνετρίψαμεν συμμαχῶντες μετὰ τοὺς Σλαῦνους ὠφέλησεν ἢ ἐβλάηεν τὴν Ἑλλάδα; Ἡ Ὀσμάνηδες πρὸς τοὺς ὁποίους ἐτρέφοντο τοιοῦτον μῖσος ὑπῆρξεν ὠφέλιμος πρὸς ἡμᾶς; Τοῦτο θέλομεν ἐξετάσει οὐκ ὀκνητὸς βλέμμα ἀπὸ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων μέχρι σήμερον.

Οἱ Τούρκοι συνήθισαν τοὺς διασπαρμένους Ἑλληνας καὶ προσηλασπίσαν τὰς διαφορὰς ἐπαναστάσεις ὡς καὶ τὴν τοῦ 1821.

Ἀπ' οὗτοι οἱ Φράγχοι κατέλαβον τὸ Βυζάντιον τῷ 1204, ἐπιχειροῦντες τὴν τετάρτην, ἂν δὲν ἀπατώμα, σταυροφορίαν, τὸ Βυζαντινὸν κράτος διηρέθη εἰς διάφορα δεσποτάτα (τῆς Νικαίας, τῆς Τραπεζοῦδος, τοῦ Μιστρά κτλ.), τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἠνώθησαν ἀκόλουθως οὐδὲ ὁ Στρατιγόπουλος κατέκτησε τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἀκόλουθως τοὺς διαφορῶν αὐτοὺς ἡγεμονίκοις κατέστησαν φόρον ὑποτελεῖς οἱ Ἑνετοί, οἱ Φράγχοι καὶ οἱ Γερμανοί, τοὺς ὁποίους ὑπεδέχθησαν ἀγογγύστως οἱ πατέρες μας, ἐπειδὴ ἐλγον τὴν αὐτὴν θρησκείαν. Ὅτε ὅμως οἱ διάφοροι Σουλτάνοι κατέλαβον τὰς χώρας αὐτὰς οἱ Ἑνετοὶ ἀντεστάθησαν, ἔχοντες παρὰ τὸ πλεονεχίον τὸν Ἑλληνα.

Ὅσακις δὲ ἐτύχη νὰ ἐπαναστατήσουν οἱ Φράγχοι πάντοτε ἐλάμβανον μέρος οἱ Ἕλληνες, ἔχοντες πεποιθῆσαν ὅτι δὲ ἀνεκτὸν τὴν ἐλευθερίαν των. Ἄλλὰ μήτηρ.

Τοῦτο ἀκριβῶς ἐνόησαν οἱ πατέρες ἡμῶν ἠνώθησαν μετὰ τῶν Τούρκων κατὰ τῶν Φράγκων, καὶ μάλιστα οἱ Κρήτες ἐλθόντες εἰς συνηθῆσαν μετὰ τῶν πολιορκουμένων τὴν Χάν-

δακα Τούρκων ἀνοίγουν τὰς θύρας καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ κατέλαβον τὴν ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν κατεχομένη μεγαλόνησον.

Τρεῖς δολοκλήρους αἰῶνας οἱ Ἕλληνες ἐστῆσαν ὑπὸ τὰς ἀλύσις τῆς μαύρης δουλείας, ἡ ὁποία τόσον ἐλγεν ἐπιδοῦσαι ἐπ' αὐτῶν διὰ τῆς πίεσώς της, ὡστε ἀμαθεῖς ἦσαν σχεδὸν πάντες ἀγνοοῦντες τὸν ἐθνισμόν των καὶ τρέφοντες μῖσος κατὰ τῶν Τούρκων οὐχὶ ὡς κατακτητῶν βαρβάρων, ἀλλ' ὡς καταργητῶν τῆς θρησκείας των, δηλαδή δὲν ἦτο μῖσος Ἑλλήνων πρὸς Τούρκους, ἀλλὰ Χριστιανῶν πρὸς Μωσμεθανούς, τοῦτο δὲ δεκνύουν καὶ διὰ τὰ ποιήματα τῆς τότε ἐποχῆς.

Μόλις κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, ὅτε Μεγάλοι Βεζύροι ὑπῆρξαν οἱ Κιοπρούλιδες, οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν νὰ συγχίζοντες εἰς σχολαίη ἢ μάλλον εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τοῦτο ἀκόμη κρηθίον τὴν νύκτα, καθὼς μᾶς πληροφοροῦε τὸ ἑσμάτιον:

*Φεγγαροὶ μου λαμπροὶ
Φέγγε με νὰ περπατοῦ,
Νὰ περπατοῦ σὸ σχολαίη
Νὰ μεθῶναι γράμματα
Τὸ θεοὺ τὸ πρόγραμμα.*

Βλέπετε τὸ ἄσμάτιον αὐτὸ περὶ θρησκείας ὀμιλεῖ (τοῦ Θεοῦ τὰ πρόγματα), καθὼς καὶ ἀνωτέρω εἶπον, οὐχὶ δὲ περὶ ἐθνισμοῦ. Ἄλλὰ καὶ πᾶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχη ἐθνισμὸς τότε ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος νὰ τὸν διδάξῃ. Διδάσκων τότε ἦτο ὁ ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος συνεκέντρωνε τὴν νύκτα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἑλληνοποιδίας καὶ ὑπὸ τὸ φῶς μίας λυχνίας τοὺς ἐδίδασκε. Τίς δὲ ἦτο ἡ διδασκαλία; Ἰον). Τὸ ἀλφάβητον — μὲ τὸ σήμερον, σχολαρχεῖον. Ὅτε δ. κ. μαθητῆς ἐμάνθανε τοῦτο εἰσῆρχετο εἰς τὸ 2ον μέρος τῶν σπουδῶν του ὅπερ ἦτο τὸ ψαλτήριον = μὲ τὸ γυμνάσιον

καὶ 3ον τὸ ὀκτώκιον = μὲ τὸ... Πανεπιστήμιον, ὁπότε ἐδέχτο τὰ συγχαρητήρια τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀνομιάζετο ἐφένδης δηλ. ἐγ' γοῦματός.

Κατόπιν λοιπὸν τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς πᾶς ἦτο δυνατόν νὰ πιστεῖ ὁ δυστυχὴς Ἕλληνας ὅτι θὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ἀφοῦ ἡ κατάσασίς του μάλλον ἀπόγνωσις ἢ ἐλπίδις τοῦ ἐδίδε;

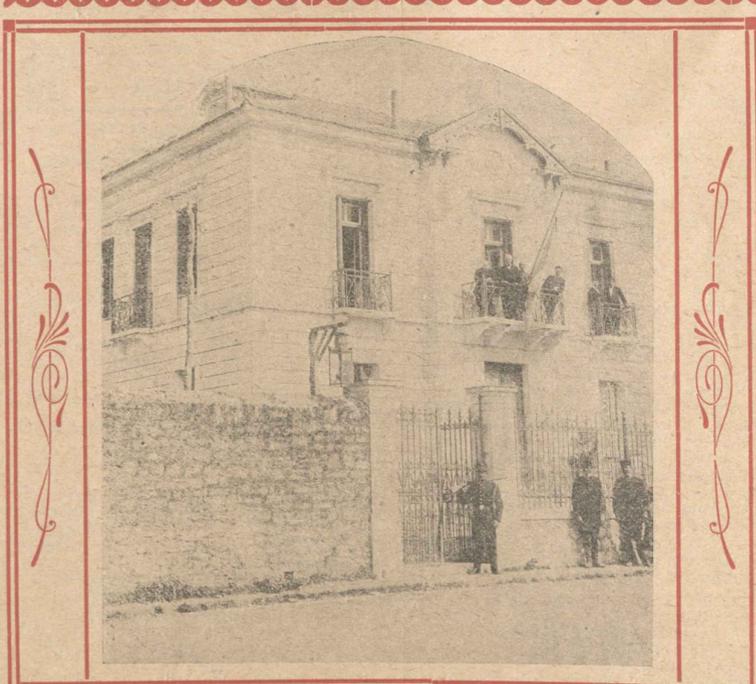
Καὶ ὅμως ὁ Ἕλληνας ἐπανεστῆται καὶ ἠλευθέρωσε τὴν μικρὰν γωνίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡς νῦν τοσοῦτον ἐμεγεθύνθη. Καὶ πᾶς αὐτὸ; Ποιοὶ Ἕλληνες ἀπερχόμενοι εἰς τὸν ἐπικρατοῦν καὶ μαθητόντες τὴν καταγωγήν των προσεπάθον νὰ ἐξεγείρωσι τοὺς ἠμωθῆκοις των εἰς ἐπαναστάσειν κατὰ τὸν κατακτητῆν.

Εἰς τοιοῦτος ὑπῆρξε καὶ ὁ Καραῖς καὶ ὁ Ρήγας Φερραῖος, οἱ ὁποῖοι δικαίως θάνατον νὰ ἀνομιάζωσι πατέρες τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Πλὴν τούτου ὅμως ἡ Ρωσία μετὰ τὸ ἀπέλθον ἡμᾶς διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Κιουσιούκ — Καϊλατζή δι' ἧς ἠδύνατο νὰ ἐπερισπῆ τοὺς Χριστιανούς.

Ὁδῶς ἡ Τουρκία ὑπῆρξεν αἰτία νὰ περισυλλεθῇ ὁ Ἕλληνομίος, ὑπῆρξεν αἰτία νὰ θάψῃ πρὸς στιγμὴν τὸν ἐθνισμόν των Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι τρέφοντες φθόνον κατὰ τὸν Μωσμεθανοῦ καὶ ἐπιγινόντες κατόπιν τῶν ἐθνισμῶν των (τῶν Τούρκων ἀνωτέρας ἐπιτεφάντων ἐσω καὶ τὴν μονομερῆ διδασκαλίαν) νὰ ἐπαναστατήσουν καὶ ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των. Ἐάν δὲ κατακτητῆς δὲν ἦτο Τούρκος ἢ Ἕλληνας βεβαίως θὰ ἐστῆσαν ἀκόμη ὑπὸ τὸν ζυγόν. Πλὴν τούτου ἡ Τουρκία ὑπῆρξε τρόπον τινὰ τράπεζα εἰς ἣν καθέσθαιον χώρας, τὰς ὁποίας δὲν κατέχουν ἔθνη, ἀλλ' ἀνεκτήσθησαν ἐν μέρει. Καὶ ἔγω πεποιθῆσαν ὅτι θὰ ἀνακτήσωμεν καὶ τὰς ὑπολοιπούμενας.

M. A. ΠΕΣΜΑΖΟΛΟΓ

Τὸ Διοικητήριον τῶν Ἰωαννίνων

Ἑλληνικαὶ συμφωνίαι Μῶροι

...Τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου καὶ μὲ βιαστικὴ κίνησις ἀβρόπων μὲ ἕκαμι νὰ ἐνοήσω ὅτι πρέπει νὰ κατέβω. Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ τραῖνον κάτω στὴ πόλιν τῶν Μύλων τὴν ἡσυχίαν ποὺ τὴν ναυορρίζουν γλυκὰ-γλυκὰ τὰ ἀφθονα νερὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς ὁποίας θὰ ἐξήλθον οἱ ἀπορησθέντες τῆς ζωῆς, ἐπέσασα τὸ μικρὸ δάσος τῶν λευκῶν καὶ τῶν ἰσθμῶν ἀνάμεσα σὲ ἄγρια χαμόκλαδα σὲ μονοπάτια δροσρὰ ποδὸ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τῆλο ἐκύλαξαν τὰ νερά, ἔστρεψα τὴν ἕκαστον ἀμῆνη Λέρνη, τὴ βαθεῖα τὴν ἀπύθμηνη τὴν σμαρὰ γόννη σὲν μακρὸς καθρέφτης ποδὸ ἔβλεπε κάτω τὴν τριμυλιαστὴ φαντασμαγορία τῶν μυστηριωδῶν, ἐπιφάνων ἐπιπέδων τῆς, ποδὸ φάνηκε ὅτι ἀκούσα τοὺς φρικτοὺς στεναγμοὺς τῆς σφαιρομένης Ἰβρας, ἐνόμισα ὅτι εἶδα τὸν Ἡρακλῆ νὰ κρατῇ τὴν κεφαλὴ τῆς μὲ ἀπεγνωσμένον σφίξιμο εἰς τὴν ἐξώδη χεῖρα του. Φεύγοντας ἀπ' ἐκεῖ ἀφοῦ ἐταλαιπωρήθηκα παλαίοντας μετὰ τοὺς κλάδους γὰ νὰ μὴ ποδὸ ματώσουν τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια ἐξαφνὰ βρέθηκα σὲ μὴ κοιλὰδα ποδὸ ἐλατρά γλυκαστροδὸς ὡς τὴ θάλασσα κάτω. Ἐνα ἀγέρι ἀπὸ τοῦ χτύπησε τὸ πρόσωπο φερμένο ἀπ' τὴ θάλασσα ποδὸ ἀκαθάρτησε βαθεῖα μέσα τῆς τὰ παράλια. Πόσα ἄλλα μου ταξείδια θυμῆθηκα τότε σ' αὐτὴ τὴν ἀκτὴ τῶν ὄρειων Μύλων. Νὰ καὶ ἕνα ἐκκωφαντικὸ ἕνα ἀφηνιασμένον κύμα νὰ ῥῶν, εἶνε τὰ νερά τῆς Λέρνας ποδὸ χύνονται εἰς ἐπὶ στὴν ἀχέρταγγ θάλασσα. Σὲ λίγο ἤμισα στὴν παραλία ἀπ' ἐκεῖ εἶδα τὴν πόλιν βουτηγμένην στὴν πρασιναδα, ἔξω ἀπὸ ἕνα μικρὸ μαγαζάκι κάτω ἀπὸ λευκὰ καὶ πλατάνια ἀνάμεσα σὲ τρυφερά νερὰ μὲ τὰ χαρούμενα σκιρτήματα τῶν σκύλων ποδὸ πηδῶσαν γύρω μου, μ' ἕνα ἀνήσυχον, φλόγο κελῆθισμα σπουργιτῶν ἀπὸ πᾶνον μου, ἐκάθισα νὰ ξεκουρασθῶ. Ἐξαφνὰ ἀκούω τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου. Εἶνε ὅρα νὰ ἀναχωρήσω, καὶ φεύγω, συναποφῆρον ὅλας αὐτὰς τὰς συνθέσεις τὰ ὄρητα τοιαῖα, ποδὸ γράφει πρῶτα ἡ φύσις γὰ νὰ εἰδῶν ἔπειτα ἔτοιμο τὸ ἔργο τους οἱ μεγάλοι ζωγράφοι (Ἄργος)

Σ. Δ. Καρατζῆς

ΘΕΟΦΑΝΩ

(Ἡ Συνέχεια)

τὴν ὁποῖαν ἐτοιμάζομαι νὰ θυσιάσω. Χαῖρε, καίσαρ. Σοὺ ἀφίνω γέλας.

Ὁ Ρωμανὸς τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἀπεχωρίσθησαν, χωρὶς ὁ Τοιμοκῆς νὰ στραφῇ πλεόν πρὸς τὴν Θεοφανῶ, ἡ ὁποία εἶχε παραλύσει ἐπὶ τῆς ἐδρας δυσνοοῦσα καὶ ἀκίνητος.

Ὁ στρατηγὸς ἐσπευεν ἀμέσως εἰς εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους του ὅτι ἡ συνδρομὴ των ἦτο περιττὴ καὶ ἰππεύσας εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀκολούθιαν του, ἐξεκίνησε διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολήν του.

Ὁ καίσαρ καὶ ἡ Θεοφανῶ εἶχαν μείνει μόνον.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ στρατηγός, ὁ καίσαρ ἐστράφη διὰ νὰ περιβάλλῃ τὴν Θεοφανῶ, τὴν ὁποῖαν ἀφῆκεν ἠμωσιώθητον ἐπὶ τῆς ἐδρας.

Ἄλλὰ στραφεὶς βλέπει τὴν Θεοφανῶ ὄρθια, μειδύσασα καὶ καθ' ὀλοκλήρην ἡσυχον.

— Ἐγίνες καλά; τῆς εἶπε, μὴ κρύπτων τὴν ἐκπλήξίν σου.

— Ἄλλὰ δὲν εἶχα τίποτε.

— Μοῦ ἐφάνη ὡς ἐτοιμοθάνατος.

— Τὸ πᾶμα δι' ἐκείνον. Ἐτρεπε ὡς τελευταίαν παραγορίαν σου ν' ἀποκομίσῃ τὴν ἐντύπωσην σου τὸν ἡγάτων.

— Ἐν ὄ; — Μὲ ἐρωτᾷς λοιπὸν ἀκόμη; Ἄν τὸν ἡγάτων, τί θὰ ἐπερίμενα;

— Καὶ ἐπὶ ἕνα ἔτος ποῦ τὸν ἔκαμες νὰ πιστεῖ;

— Ἦτο καθήκον μου αὐτό. Ἐτρεπε νὰ μὲ νυμφεύσῃ.

— Καὶ δὲν τὸν ἡγάτων;

— Δὲν θέλω νὰ εἶπα ὅτι τὸν ἐμίσησα, ἀλλὰ βέβαια δὲν εἶχα τὸ αἰσθημα ποῦ ἐκείνος εἶχε δι' ἐμέ.

— Ἄλλ' αὐτὸς ὁ δυστυχὴς ἡτοιμάζετο νὰ σὲ κάμῃ σκύλον μου.

— Καὶ θὰ ἐγίνετο τότε ευτυχής.

— Διατί λοιπὸν δὲν ἐδέχθης;

— Διατί... — Σκέπτεσαι;

— Διότι... — Κάποιο ψεῦδος ἐτοιμάζετο.

— Διότι, καίσαρ... ἀγατῶ!

— Δὲν θὰ εἶπῃς βέβαια ὅτι ἀγαπᾷς ἐμέ; ἡρώτησεν ἐκείνος μειδύων.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ λέγω.

— Μὲ ἀγαπᾷς; εἶπεν ὁ Ρωμανὸς καὶ ἐξεοράθη εἰς γέλοιο.

«Γέλα τὸν, ἐσέφθη καθ' ἑαυτὴν ἡ Θεοφανῶ. Ὅθ' εἶλεν ἡμέρα ποδὸ δὲν θὰ γέλας».

— Δὲν τὸ πιστεύει ὁ καίσαρ; ἡρώτησεν ἐκείνη σοβαρῶς.

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

— Καὶ ἀν σὲ πείσω πρὶν χωρισθῶμεν σήμερον;

— Ὅθ' ἦτο μεγάλῃ ἡ ἀέσασίς σου νὰ πιστεύσω ἕνα τέτοιον πρᾶγμα.

Οί δικαστικοί υπάλληλοι τοῦ Πρωτοδικείου Φλωρίνης

Στρατιῶται τοῦ 22ου Συντάγματος 5ης Μεραρχίας

Κ. ΚΟΛΜΑΝ

Μία δύσις εἰς τὸν Σαρωνικόν

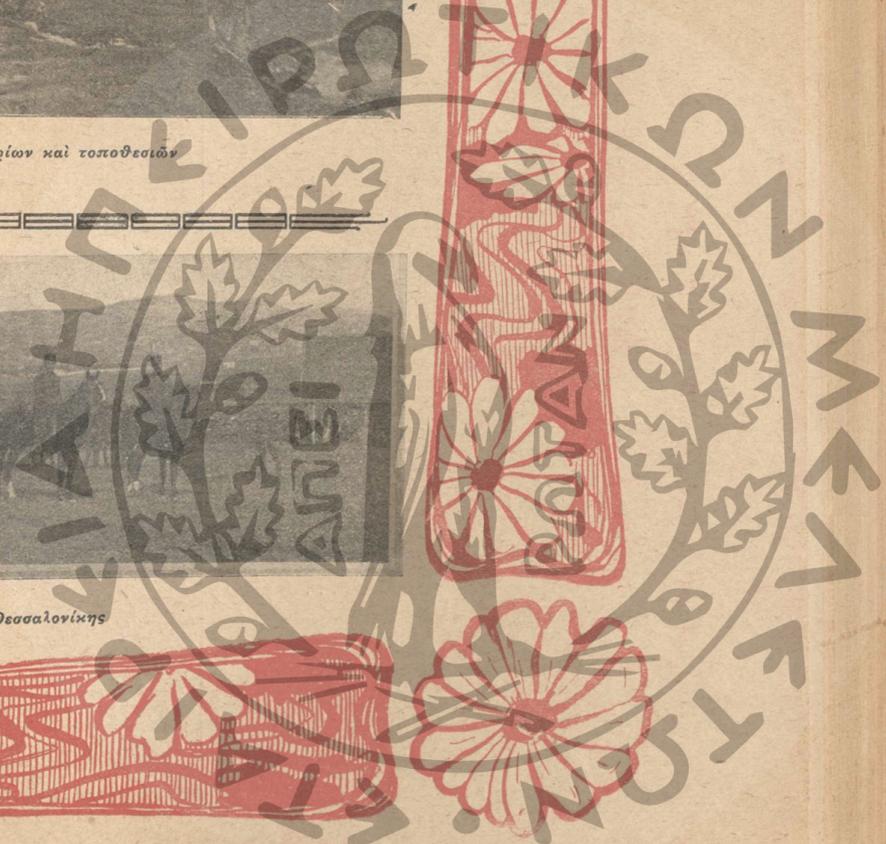
Ὁ περιγίψῃ Ἀνδρέας καὶ ἡ περιγίψισσα Ἀλίκη ἔξωθεν τῶν Ἰωαννῶν

Ὁ ποταμὸς Λούρος διερχόμενος διὰ πλείστον μικρῶν χωρίων καὶ τοποθεσιῶν

Ἑλληνικὸν ἱππικὸν εἰς τὸ Καραμπουργοῦ τῆς Θεσσαλονίκης

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήγησης Ιραναμαίου εις την εὐζωνικὴν γῆρσσαν

32 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

- Θὰ λιγώσου κι θ' ἀναλώσου σὰ κιρά.
- Νὰ πᾶς στὰ Γιάννινα νὰ καρτιρᾶς.
- Θὰ πάου οὐ μαύρους θὰ πάου.
- Κι νὰ πάρον ἀδείγια νὰ ρθῶ κι ἰγῶ.
- Οὐράτα κι' ἱέξουχα.
- Κι λέγοντας ταῦτα πέσαμι τὸ οὐνειρουπυ-
λῆος. Μισα στοῦ καρινεῖου βουίτζι ἡ κβέντα.
- Λίεγαν κι' οὐλου λίεγαν ἀδγάκουα στρα-
τιωτίες κι χορηγίαις. Γιὰ τὸν Βασίλᾳ τὸν
κουσμαγαπτό κι τὸν ἀξέχαστου κι γιὰ τὸν
Σκινὰ τοῦ λουμπουδῆτ' τοῦ τέρας τοῦ ἀπου-
φύθλου. *Ἦτανι λίεσι σοσιαλιστής. Κι γιὰ δ'
αὐτοῦ ἀκότουσι τοῦ Γιώργου μας τοῦ βλα-
στάρ μας.
- Οὐρεῖ Πλιακούρα, λίεου τότενις κι γῶ.
- Χουῖ.
- Τι θὰ πῆ αὐτοῦνου;
- Ποίγιου;
- Σουοιλιστής.
- Δουλοφρόνους θὰ πῆ.
- *Αἰ δά;
- Βιβαίους.

- Σταθῆτ' οὐρε ἀπλότμ!

- Οὐ Σκινὰς μαθές.
- Ναιόκι.
- *Αἰ οὐρε τὸ λουμπουδίτες τὸ σοσιαλι-
στάδες. Κι' ἂν τῶου κανένα πθινὰ σὰ ραπίνι
δὰ τὸν περικώφου.
- Κι' ἀφοῦ γὰς οὐλονηγάμι κάμπου' οὐδρα
ξικνισαμι γὰς τὸν κατάλιμα. Κριέας βροσὸ
εἶχαμι ἱκεῖ ἀφτουνου. Φάγαμι οὐρεῖ μάτια μ'
μι τῆ οὐρεῖ πούχαμι ἔους διαρρηξίους. Πλιμου-
νάσαμι στοῦ φαί. Κι ἀποῦ κουντὰ μᾶς ἴφραν
κι κρασί. Κρασί ντόπιου σπιρτσόσκου πρώτες
ποιότητους.
- Γιαὶ σ' Πλιακούρα, λίεου.
- Ἰβίβα.
- Τεάβτα του στοῦν πάτου.
- Καλῶς νὰ τὰ διχτοῦμι.
- Γιαὶ γαφαλιέμι.
- Σάπα λίεου κράτα τ' καρδούλα σ' κι' ἔρ-
χτι τοῦ πλάκι σ'.
- Κι σὰν κουντουλονγάμι ποῦ λίεσ νὰ πέ-
σομι στοῦν ὕπνου νὰ σ' κι' ἔρχτι οὐ λουχαῶς.
- Ἰδῶ εἰστι, λίεσι.
- Ἰδῶ λίεμι.
- Σκουθῆτι ἀπᾶν.
- Ἀμέσοος.
- Νὰ πᾶτι νὰ οὐπλιστήτι θὰ σᾶς στεῖλου
μι διαταῆ στ' Κλειούρα.
- Διὰ νυχτὸς μαθές.
- Κι βιβαίους, λίεσι κι κατιπηγόντους.
- Κι τρέχουμι μεῖς κι οὐπλιτόμασι στοῦ λι-
φτό. Ζωνόμασι τὸ ἀρμάθις κι φουροῦμι τὰ
τρέκια μας λιβέντα μαθές. Κι βγαίνουμι ὄξου
κι γλιέπομι τὸν κῆρ λουχαῶ.
- *Ἔτοιμ' οὐρε, λίεσι.
- Ἰέτοιμ.
- Κι βιάς κι μᾶς δίν ἕνα ἔγγραφου γιὰ τὸν
καπᾶνιου κι πέρα. Κι τοῦ διπλῶνου ἰγῶ στοῦν
κόφρου μ' κι ξικνίεμι.
- Πιρπάτα, λίεου στοῦ δρόμου τ' Πλια-
κούρα.
- Γιαὶ οὐρε, λίεσι.

Βρε ζουδίουν δὲν ἱννοῦσι γιὰ νὰ φάμι κι'
ἱκεῖ διὰ διφτέραν φουράν.

- Χάι δικίου ἔχς.
- *Ἀμ' δά...
- Σουφῆς εἰσι.
- Πιρπάτι γλήγορις, γλήγορις τοῦ χορη-
γί κι βγαίνουμι στοῦ κάμπου. Νύχτα γύρου
σκουτάδ' οὐρε μάτια μ'. Τ' μῆτι σ' δὲν ἔγλι-
πας. Πιαστικίμι ἀπ' τοῦ χέρ' κι προκουρά-
γαμι μὲ πέσομι σὶ κανένα χαντάκι κι κάνουμι
μπάνιου μὲ τὰ μπακακᾶνια. Τὰ «κουμπότι»
ὄπου τὰ λέν οἱ Τροῦκι. Κι κάττου κάττου
μᾶς μινζοῦντι τὰ τσοπανόσκυλα κι μᾶς πέ-
φτουν στὰ γιουμάτα ἀποῦ κουντᾶ.
- Γουόου, γάου, γάβου.
- *Ἄξου διμουνησμένα.
- Γράου.
- *Ἄξου θὰ μ' σχίσει τῆ φουανέλλα λίεου.
- *Ἄξου ἱραδιακᾶά.

Βαρυσυνιασμένους ἦταν οὐ οὐρανὸς κι
οἱ λίγου ἔπασοι ψλῆ, ψλῆ βρουχούλα. Ρίξαμι
τοῖ κάππας ἀπανουκῆφαλα κι προκουράγαμι
γουροῖ, γουροῖ. Κι' ὅτανι βροῖκαμι δένδρου
ἡ σύνθαμον, στικίμασι βγάγαμι τοῖ καπνου-
σακκούλις κι στριβουμι κανέ-
να τσάγρου χουντῶ,
χουντῶ κι τοῦ φουντώ-
ναμι μὲ τοῖ τσακμακόπι-
τρις κι δῶς τ' πάλι δρό-
μου. Διὰ μινζιὰ τοῦ ρη-
μαδιακὸ τοῦ πουντᾶμ' οὐ
Ἀουφῶς βουίτζι κι βαρυ-
φουρτοῦνιαις. Σὰ λυσοσ-
σμένους ἔκαμι τ' ἀφαλου-
κούμενου, τ' ἀκράττου.

- Πλιακούρα, λίεου
σγουλίνα στ' αὐτὶ τ' Πλια-
κούρα.
- Τ' εἰν' οὐρε, λίεσι ἀ-
λαφιασμένους.
- *Ἄν βῆθι οὐρε κανέ-
νας βρουκὸλακας.
- Χάι.
- Μῆλα οὐρε.
- Ὅα τὸν προυβου-
λήσου.
- Ὅα μ' πᾶρ' τ' μιλιὰ
μανούλα μ'.
- Πᾶφι κλαμπᾶφτ'.
- Κ' εἶχα δικίου οὐρε
νὰ ἱέχου βρουκουλουφου-
βία. *Ἦτανι μιὰ νύχτα ἡ μαῦρ' ἀμουλόητ'.

Σκουτάδ' πῆσα, βρουχῆ, ἀέρας μανιασμένους
κι κείνου τοῦ ἱέρμου πόταμου οὐ Ἀούου οὐ-
λου μούγγρις σὰν ἄλουου ποῦ τοῦ σφάζουν.
Ἰέσφιγγα τὰ δόντσια μ' ἔτριχα ἀφταστα. Νά-
τανι ἱκατὸ Τροῦκι τοῖ ἔτριουα οὐλους οὐρε
πθινὰ στοῦ ποῦ οὐρῶτα κουφτᾶ. Ἰένα βρου-
κόλακα ὄμου τὸν φουβῶνα.

Ὅμ μαῦρους οὐ Πλιακούρας δὲ μπόραγι νὰ
μὲ φτάσ' κόλαγα μὲ τὸ λάστις κι τρέβραγι
τοῦ δγαγούλῶτ'. Κι' οὐλου ἀφριζι κι' οὐλου
φνάιτζι :

- Στάσ' οὐρ' κουντουχουνησμένι.
- Οὐρίστι;
- Στάσ'.
- Νὰ σ' σταθῆ ψαρουκόκαλου.
- Βαί μαῦρι.
- Πιρπάτα κι ἔκλειδῶθθα.
- Κι' οὐλου τρέχου οὐ μαῦρους κι' οὐλου
τρέχου. Τσιρπιτό μ' ἔκομφι. Εἶχαμι βῆθι μέσα
σ' ἕνα οὐδινδρου μέρους πηγαῖναμι σγᾶ, σγᾶ
πλεῖα γιὰ τ' ἦτανι γιουμάτους χαντάκια οὐ τό-
πους. Ἀξάφνα καθῶς πιρπατάγαμι ἦσοχ' νὰ
σ' κι ἀκούμι μέσα στὰ χουρτάγια ἱένα σούφ-
οιμου.
- Φροῦούσοστ.
- Νιρᾶθις, λίεου.
- Σκαρῶς, λίεσι οὐ Πλιακούρας κι πᾶει
μτρουστά. Πᾶγν' οὐ δᾶ, φῆγν' οὐ κεί μᾶ
δὲν ἀνακαλύφτ' τίπουτις. Γυρῆζ' πῆσου κατα-
φουρισμένους.
- Τ' ἦτανι οὐρε μαῦρι, λίεου.
- Σὰ πατήματα μ' φᾶνκαν.
- Οὐοῖ δά.
- Βιβαίους.
- Νάταν ἔξ ἀποῦ δᾶ ;
- Μιλὰ οὐ Πλιακούρας. Πιρπατάγαμι πλεῖα
προυφλαχτά. Κρατάγαμι γὰ κᾶθι ἰνδιγίμ-
νου τὰ τρέκια στὰ χέργια. Ἄν γλιέπαμι τί-
πουτις μᾶμ κι κᾶτ'. Δὲν εἶχι δεῦτιρ' κβέντα.
Εἶμασι σικδὲν στὰ μισὰ τοῦ δρόμ'. Ψιλοτραγ-
δάμι κι τραβᾶγαμι ἀπλήσοις τὰ τσάγια.

Ὀόταν, μᾶνα μ' μονούλα μ' πουῶς νὰ στοῦ
ποῦ κι πουῶς νὰ στοῦ μολουῖσου ἀσφᾶ-
φτου μὲσ' ἀποῦ μιὰ βατλιά τρεῖς τρικιές οὐ-
λουξαρνικιές. Σούρξαν γύρου τὰ βόλια σ'
ἀφτιὰ μ' σούρξαν κι ἔφρυγαν. Ἄνοφρι κι κό-
ρουσα τότενις πθι λίεου. Πᾶδου μτρουστά ξι-
φφινιασμένους. Ὅμ Πλιακούρας εἶχι ἔκλειθῆ
κᾶτ'. Νόμισα πᾶς θᾶπιο γιὰ νὰ προφυλαχῆ
κι χουρις νὰ σταθοῦ τρέχου ἱμπρός κι κατα-
μτρός γουρῶς, γουρῶς ἀποῦ ρυθίους.

- Ἄλτ' οὐρε λίεου.
- Σταθῆτι οὐρῶ λουμπουδίτες φνάζου κι
τὸ ἀρχίζου τὸ τρικιές. Μπᾶμι, κι μπουῖμ'
μπᾶμι κι μπουῖμ' χᾶλαιο οὐ κόμους.
- Νιούρ μπακαλούμ', ἀκούου μιὰ φῆ κι
προυτοῦ προφτάσου νὰ προφυλαχτοῦ μούφ-
χουντι πάλι δῶγιου τρεῖς σφαιρίς. Ἄναφρα πᾶ
οὐρε πθι. Χουρις νὰ προσεῖου ἂν ἔρχτι οὐ
Πλιακούρας ἀποῦ κουντᾶ τὸ ὄχιγμου σὶ φρι-
νισαμένους λῶκους. Ἰδῶ τὸ ἔχου ἱκεῖ τ' ἱέ-
χου πθινὰ νὰ τὸ φτάσου. Τρέχαμι σὰ λαγοῖ
οἱ ἀπλότμ'. Φουῖναζα κι ξαναφᾶναζα κι γᾶ-
λαγα τὸν κόμου.
- Ὀρε σταθῆτι δᾶ σᾶς ἀφαλουκόφου.
- Σταθῆτι λίεου ξαγάγια.
- Φεῖδ κουλουβῶ κι μουνουμῆριδα θὰ σᾶς
φᾶφ.

- Οὐρε ἀδριφούλη Πλιακούρα!

Τρέχουντας ποῦ λίεσ πθι κι κουντανασέου-
τας φθᾶκαμι μτρουδὸς στοῦν *Ἄου δου. Βαρυ-
φουρτουνησμένους ἦτανι αὐτοῦνοῦς σὰ κι
πρώτα. Αὐτοῦνοῖ οἱ ἀπλότμ' κι τρεῖς βρηθῆ-
καν μτρουδὸς σ' αὐτοῦνοῦν ἀλαλο. Δὲν ἦσαν
τί νὰ κάνου. Ἰμπρός ρέμα κι πῆσου γκῆρῶς
κι χᾶρους ἄχιουσι ἦτανι. Ἰγῶ σπ' ἦτανι τὸ
ἔφτανα. Οὐρῶλιαςν τότενις οὐρε μάτια μ' τὰ
δγαγούλῶσκυλα μιὰ φουρά δατὰ κι πέσανι
μᾶσ' τοῦ πουντᾶμ. Μᾶθι φανῆκαν στοῦν ἀφοῦ
μᾶθι τὸ πῆρι τοῦ μάτι μ'. Ἀφανίστηκαν σ'
στυμῶλια. Ἐρριέσα τιλιταῖα μιὰ μαχιά σὰ
φρουσμένα νιὰ κι φουρτουνησμένους τοῦ τρεκι
μ' ἔστοριμα προυδὸς τὰ οὐπίσου νὰ συναντήσου
τοῦν Πλιακούρα. Τότενις ἀεαφνικὰ μούθθι
οὐρε πθι στοῦ νοῦ πουῶς ὅταν μᾶς ρίξανι τὸ
πιουτοῦλιές ἱπιο αὐτοῦνοῦς κᾶτ' κι ταράχτα.
Μαῦρη μ' μᾶνα λίεου κι ἂν ἔπαθι τίπουτις.
Κι τοῦ στρώνου τοῖ πᾶλλις κι τρέχου σὰ ξαρ-
κᾶδ. Τρέχου ψᾶχνουντας σὰ δᾶ κι σὰ κεί κι
φνάζουνας :

- Πλιακούρααα.
- Πλιακούρα οὐρεῖ ποῦσι ἀδριφούλη μ'.
- Οὐρεῖ Πλιακούραα μιλα μ'.
- Ὅα σᾶσου φῶς μ'.
- Κι' οὔτι φουνη οὐρε πθι οὔτι ἀκράσις. Τσι-
μουδιά. Χάθκα οὐ ἔρμους χᾶθκα. Χίλις δῶ-
γιου ἰδέγις γύρξαν μᾶσ' τοῦ μαλοῦ μ'. Ἄι
μανούλα μ' λίεου κι ἂν σκουτόθκι θὰ μείνου
ἔρμους κι ἀταφρηνιμένους. Τι ἔπαθα οὐ ἔρ-
μους ἂν τὸν βροῖκι μαῦρι βῶλ' σ' καρδῶν.
Ἐ' αὐκουχτουνησῶ ἀποῦ τὸν πόνου. Στῆ
μαῦρη γῆς θὰ μοῦ. Ἐχι γιὰ Μαροῦλα μ'
ἔχτι γιὰ ψλᾶ βνᾶ. Φουντουμένα διντιὰ ἔχτι
γιὰ ἂν ἔπαθι τίπουτις οὐ Πλιακούρας τοῦ
φουῶς τὸν ἱμῶν οὐφθαλμόν. Κι τρέχου ποῦ
λίεσ οὐρε πθι γραφᾶ ἀστραπῆδων κι φνάζου
στοῦ σὺνδίντερου ποῦ πέσανι οἱ τρικιές.

(Ἄκουλουθεῖ)

Ἰγῶ Μήτρους
οὐ Καρλάφης
ἰην Ραδικουθλοσάσου

ΕΠΑΧΤΙΤΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ Μ'ΕΝΑ ΓΙΑΣΕΜΙ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τραγούδια ἀπ' τὸ βιβλίον ἐνὸς Πέρσου ωπιποῦ

*Ἦνχα ποῦ εἶνε ἡ μητέρα ὄλων τῶν βου-
ρῶν καὶ τῶν θλιμμένων, σὲ μιὰ τῆς ὄρα μυ-
σταῆ κι' ἀπόκρυφῆ ἐπότις ὄλα τὰ λουλούδια
ποῦ ἔμναν ἐκπληκτὰ κιντᾶζόντας τοὺς δρόμους
τῶν ἀστεριῶν, ἐπότις ὄλα τὰ λουλούδια μὲ
τὴν ἰερῆ δύναμι τοῦ λόγου. Καὶ τὰ λουλούδια
ἀφοῦ ἀνατίρησαν στὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα
ἀφουῦν γογγᾶ κι παράφρονα νὰ διηγοῦνται
τῆς ἱστορίας τῆς ἔξασημῆς, τῆς ἱστορίας ποῦ
ἔγνηθησαν μὲ τὴν ἀγάπῃ καὶ ἔσβουσαν κᾶτ'
τὰ μεγάλα φτερά τοῦ θανάτου.

Κι' ἔγῳ μεθυμένος ἀπ' τὸ κρασί καὶ τὸ βι-
βλίον, μεστομένος ἀπὸ σοφία, τὸ ἔρριξα κάτω
ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἐκοιμήθηκα, ἀφοῦ ἔγραφα
αὐτὲς τῆς γραμμῆς, ἦσοχος γιὰ τὴν ἀγάπῃ ποῦ
θὰ γεννηθῆ, τὰ φιλιά ποῦ θὰ δοθοῦν, τῆς ἀγ-
καλιῆς ποῦ θὰ μὲ δεχτοῦν καὶ τὸ στόμα ποῦ
θὰ μὲ παρηγορήσῃ, γιὰτὶ ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος
κι' ὁ Θεὸς ἀγαπᾶ τοὺς ἔρωτες ποῦ δὲν εἶνε
τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ θυσία στὸ μεγαλεῖο του.

Ἦνχα ποῦ εἶνε ἡ μητέρα ὄλων τῶν βου-
ρῶν καὶ τῶν θλιμμένων, σὲ μιὰ τῆς ὄρα μυ-
σταῆ κι' ἀπόκρυφῆ ἐπότις ὄλα τὰ λουλούδια
ποῦ ἔμναν ἐκπληκτὰ κιντᾶζόντας τοὺς δρόμους
τῶν ἀστεριῶν, ἐπότις ὄλα τὰ λουλούδια μὲ
τὴν ἰερῆ δύναμι τοῦ λόγου. Καὶ τὰ λουλούδια
ἀφοῦ ἀνατίρησαν στὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα
ἀφουῦν γογγᾶ κι παράφρονα νὰ διηγοῦνται
τῆς ἱστορίας τῆς ἔξασημῆς, τῆς ἱστορίας ποῦ
ἔγνηθησαν μὲ τὴν ἀγάπῃ καὶ ἔσβουσαν κᾶτ'
τὰ μεγάλα φτερά τοῦ θανάτου.

Κι' ἔγῳ μεθυμένος ἀπ' τὸ κρασί καὶ τὸ βι-
βλίον, μεστομένος ἀπὸ σοφία, τὸ ἔρριξα κάτω
ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἐκοιμήθηκα, ἀφοῦ ἔγραφα
αὐτὲς τῆς γραμμῆς, ἦσοχος γιὰ τὴν ἀγάπῃ ποῦ
θὰ γεννηθῆ, τὰ φιλιά ποῦ θὰ δοθοῦν, τῆς ἀγ-
καλιῆς ποῦ θὰ μὲ δεχτοῦν καὶ τὸ στόμα ποῦ
θὰ μὲ παρηγορήσῃ, γιὰτὶ ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος
κι' ὁ Θεὸς ἀγαπᾶ τοὺς ἔρωτες ποῦ δὲν εἶνε
τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ θυσία στὸ μεγαλεῖο του.

Τὰ κῆματα ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ φορεσιὰ του
εἶχε τὸ χῶμα τῆς μητέρας τὸν θάλασσας ἔ-
παφαν νὰ γελῶν καὶ ν' ἀστεῖουονται. Καὶ τὸ
κυπαρίσι σὰν εἶδε πᾶς τὸ πρόσωπο τῆς σεμνῆς
βασιλοπούλας εἶχε τὴ θλιβεράδα τοῦ κορμιοῦ
του, ἄρχισε νὰ προσεύχεται πάλι κατανοκτικᾶ.
Ὅταν τὸ κορίτσι ἔχᾶθι εἰς τὰ πέπλα τῆς
νύχτας ἔτρεξα νὰ φιλήσω τὰ βῆματά του στοῦν
ὕγο ἄμμο.

Μὰ τὸ κῆμα σκληρὸ καὶ ἄπονο τὰ εἶχε οὐβῶσι
βιαστικᾶ, βιαστικᾶ καὶ μ' ἔκαμε ν' ἀρχίσω νὰ
κλαῖω σὰν μικρὸ παιδί.

Δύο μάτια

Δυὸ μάτια ποῦ εἶνε τρομερὰ ὄσο ὁ Ἄδης
μ' ἔκαμαν ν' ἀρρωστήσω βαρῶν. Ἐνα πρόσω-
πο ποῦ εἶνε ὄρατο ὄσο τὸ φεγγάρι μὸς ἔκλεψε
τὸν ὕπνο. Καὶ τὴν νύχτα ποῦ ἐγύριζα ἔρημος
καὶ διψασμένος γιὰ τὴν ἀγάπῃ τῶν δυὸ ματιῶν
καὶ διψασμένος γιὰ τὸ πρόσωπο ποῦ λάμπει
ὄπως τὸ φεγγάρι ἐνοιῶσα τὴν μητρικὴ ἀλήθεια
νὰ μοῦ μιλήσῃ στοργικᾶ. Καὶ μοῦ εἶπε νὰ πνίξω
στὰ φιλιά τὰ δυὸ διαβολικὰ μάτια καὶ νὰ γε-
μίσω χῶμα τὸ φεγγαρένιο πρόσωπο.

*Ἔτσι τρέχοντας τὸ ὑπνῶρο μεσονύχτι ἔπειτα
ἀπ' τὴ θεῖκή αὐτὴ ἐποκάλυψι ἔχασα τὸ δρόμο
ποῦ ὄδηγοῦσε στοῦν θάνατο κι' ἔβγα ἕνας ἀν-
θρώπος ἀπ' τοὺς πολλοὺς χάνοντας τὸν ἑαυτὸ
μου ποῦ ἦταν μεγάλος σὰν Θεὸς.

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς
ΔΗΡ

«Ὁ Πανελλήνιος Ἐνδεδεσμος Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν»

Ὁ Πανελλήνιος Σύν-
δεσμος πρὸς προ-
στασιαν τῶν γραμ-
μάτων καὶ τῶν Τε-
χνῶν συνεστάθῃ μὲ
πολλὰς ἐλπίδας εἰς
τὰς Ἀθήνας καὶ ἀ-
ρτιμῆ μεταξὺ τῶν
μελῶν του πλείους
λογίους καλλιτέγους
καὶ ἐνδιαφερομένους
διὰ τὴν πρόοδον τῶν
γραμμάτων καὶ τῶν
Τεχνῶν. Ἡ ἰδρυσις
τοῦ Συνδέσμου ἐγέν-
ετο ἐπὶ τῆς Ἀκρο-
πόλεως καὶ ἐντὸς
τοῦ Παρθενῶνος, ἔ-
ξωθεν τοῦ ὀποῖου
καὶσταν τὰ παρόντα
μῆλι ἐφοτογραφή-
θησαν ἐν σῶματι, ὡς
φαίνονται εἰς τὴν
παρατιθεμένην εἰ-
κόνα. Ἐπιτιμος πρό-
εδρος τοῦ Συνδέσμου
εἶνε ἡ Α. Υ. ὁ πρό-
γυρη Νικόλαος καὶ
τακτικὸς πρόεδρος
ὁ κ. Ἀχ. Καρβῆσις.

Τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου πρὸ τοῦ Παρθενῶνος

Οί εις τας Μακεδονικας πεδιάδας "Ελληνες στρατιῶται ἐπισκεπτόμενοι τοὺς τάφους τῶν πεσόντων ἀξιωματικῶν

Θεοδ. Λυκουργιάννης, ἐκ Καλαβρυτῶν, τραυματισθεὶς ἐν Ἠπειρῷ

Α. Μπλατζᾶς, τραυματισθεὶς εἰς τὸν Δρίσκον

Ν. Ἰατριδης, ἐκ Σπάρτης, τραυματισθεὶς ἐν Μανωλιάσσῃ

Μ. Δημητριάδης, ἐξ Ἀλεξανδρείας, τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ

Νικόλ. Τσοπίνης, δεκανεὺς, καὶ Νικ. Γαλανός, λοχίας, ἐκ Λαύκου Βόλου, τραυματισθέντες εἰς Ἀστορράχην

Γεώρ. Μπράνος, ἐκ Μακρυνίτσας, τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ

Δ. Παπακωνσταντίνου καὶ Χρ. Παπακωνσταντίνου, ἐκ Βυλλίων Εἰδουλλίας, τραυματισθέντες ἐν Μπιζανίῳ